

mindste hvor Mishandlingen ikke var stegen over meget betydelige Grændser, skulde kunne standse Strafforplyningen og frasalde Sagen, saa tror jeg nok, at det vilde være en meget tvivlsom Historie. Et meget stort Spørgsmaal er det, om man ikke ved at indføre en saadan Regel vilde svække meget betydelig Hustruens Rettsbeskyttelse, idet det maa erindres, at, naar en saadan Mishandling har fundet Sted, og der er begyndt offentlig Undersøgelse i den Anledning, vil der i de fleste Tilfælde fra Mandens Side blive udøvet et stærkt Tryk paa Konen for at faae hende til at fremkomme med denne Forbøn. Det vil der nu altid blive, men dette Tryk vil blive ganske anderledes stærkt og energisk, naar det ligefrem ligger i hendes Magt, om der kan blive nogen Straffedom som Følge deraf eller ikke. Og det er ved Siden deraf i høi Grad at befrygte, at, hvis Hustruen ikke vil give efter i en i den Grad paa Spidsen stillet Strid mellem dem, vil det ikke varse videre godt for, at Samlivet kan blive nogenlunde godt i Fremtiden. Jeg kan derfor altsaa kun henstille til Thinget, hvorvidt det vil henvise denne Sag. Hvis Thinget vedtager det, vil jeg forholde mig paa den Maade, som jeg har tilladt mig at udtale.

Suel: Jeg maa tilstaa, at jeg blev ikke rigtig klar paa, hvad det var den høitærede Ministers Mening at foretage i Anledning af denne Sag, isald dette Andragende blev henvist til ham. Jeg forudsætter imidlertid, at det, den høitærede Minister vil gjøre, er at tage under Overveielse, hvilke Forandringer der muligvis vil være at foretage; thi jeg antager, at den høitærede Minister ogsaa vil komme til det Resultat — og det var navnlig i den Henseende, jeg ikke rigtig forstod den høitærede Minister —, at der ingen Grund er til at foretage Noget; det kan vel antages, at dette vil blive Frugten af den høitærede Ministers Overveielse, jeg antager i hvert Fald, at det vil blive Tilfældet. Ganste vist sympathiserer jeg med den Ytring af det ærede Medlem fra Skanderborg (Wajer), at det er heldigt, man har et Samfund, som kan gjøre saadanne Anskuelser med Hensyn til Kvinden, som de i Andragendet fremsatte, gjældende ligeoverfor Lovgivningsmagten, og at man derfor maa være Kvindeforsamfundet taknemmelig for den Henvendelse, som det her har gjort til Rigsdagen, men paa den anden Side sympathiserer jeg ogsaa i fuldeste Maal med den Selvbeherstelse, det ærede Medlem fra Skanderborg har havt ved ikke at tage denne Sag i sin Haand. Den blev først tilbudt ham, og jeg maa oprigtig talt tilstaa, at jeg med Hensyn til Sagens Bedømmelse er ganske enig med den ærede Ordfører — det vil sige Ordføreren for Andragender i Almindelighed (Sarsen), ikke nogen af de to Ordførere fra anden Side. Jeg tror nemlig ikke, at der er fjerneste Grund til at foretage nogen Forandring med Hensyn til Straffe-

lovgivningen i dette Punkt. Den ærede Ordfører paaviste ganske rigtig imod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Goos), at naar Straffelovens § 202 ikke har sat noget almindeligt Minimum for Straffen, er Grunden den, at den Forbrydelse, her sigtes til, nemlig Mishandling af Ægtefæller, ikke er nær saa grov som den, der omhandles i den foregaaende Paragraf, nemlig Mishandling af Forældre. Det er en Rettsanskuelse, som har gjældt hos os i umindelige Tider, og i vore gamle Love gif man endog saa vidt, at man tillagde Manden en Renselsesret over Hustruen. Man har jo det gamle Udsagn: Styr Konen med Kjøp og Hesten med Bidjel! Heldigvis har Rettsanskuelsen forandret sig betydelig i den Henseende; men der er dog en Levning tilbage i denne § 202, idet Mishandling af Hustruen sættes ganske i Lighed med Mishandling af Børn. Skald den høitærede Minister skulde tage dette Spørgsmaal om Forandring i Straffelovens § 202 under Overveielse, vil jeg tillade mig at henstille, at der ogsaa foretages en anden Forandring i denne Paragraf. De Herrer ville have lagt Mærke til, at hvor der tales om Straf for Mishandling, tales der kun om Mandens Mishandling af Ægtefællen. Det vil ses, at der staar: Den, som mishandler sin Ægtefælle, med hvem han lever i Samliv osv. Maaft skulde der tilføies, at „han“ her betyder Ægtefælle. (Afbrydelse). Ja, det er muligt, at det ærede Medlem har den Anskuelse; men læser man videre, vil man med Hensyn til, hvor der handles om Mishandling af Børn, finde, at der staar: „Den, der mishandler Børn“. Altsaa, en streng juridisk Fortolkning kan let føre til, at man ikke anerkjender nogen Mishandling af Hustruen overfor sin Mand. (Afbrydelse). Ja, denne Fortolkning er virkelig meget klarere end mange af dem, som vi kjende fra de Herrer Ruffers Side, saa den kunde jo meget let falde Nogen ind, og det vil jo ogsaa stemme med den Anskuelse, som den ærede Ordfører før udtalte, at man ser sjelden Klager over, at Hustruer mishandle deres Ægtemænd, uagtet de sikkert ofte gjøre det; thi det ligger i Mandens Natur, at han ikke klager; han vilde ansæ det for en Skam at klage over Mishandling fra Hustruens Side. At det ikke blot skete i Holbergs Tid, men at det ogsaa sker i vore Dage, se vi oftere. Jeg erindrer saaledes en Dømt fra Nordre Birt, i hvilken der tales om en heroisk Kone, som efter at have tilføiet sin Mand den største Krænkelser, hun kunde tilføie ham, rendte ham mod Kaffelovnen, saa han døde. Han døde nu tilfældigvis, men var han ikke bleven rendt ihjel, vilde han have været underkastet en grov Mishandling. Det kommer undertiden frem paa mere indirekte Maade, at ogsaa det svagere Kjønn, „den stille Magt“ i Samfundet, undertiden tillader sig Haandgribeligheder mod deres strenge Herrer. Jeg tror virkelig, at Straffeloven har virket for kort til, at man